

Bevruchtingsstation 50 jaar

In juni 1948 werd op het Duitse waddeneiland Sylt het carnica-bevruchtinsstation List opgericht en in gebruik genomen. De moeilijke voedselsituatie in het naoorlogse Duitsland was een reden om de teelt van productieve bijenvolken te bevorderen. Het kiezen van teeltvolken en het kweken van koninginnen kan op de dag van vandaag door elke goed onderlegde imker uitgevoerd worden. Dat moest in die tijd nog allemaal geleerd worden. Teelt betekent kijken of het gewenste resultaat ook optreedt. Dit is pas te zien aan de nakomelingen. Door de korte levensduur van de bij is het een race tegen de klok. In de imkerij kwam men tot het inzicht dat men op overgeërfde uiterlijke lichaamskenmerken mag afgaan om de productieve eigenschappen te kennen. Men kwam tot overeenstemming over de kenmerken waarop men moest keuren om de kwaliteit van een teelt te beoordelen. Dankzij het bevruchtingsstation is de Carnica-Troisecklijn raszuiver gehouden. Teelt is hier nog steeds kleine stapjes zetten om vooruit te komen. Vooruit komen ten eigen bate en ten bate van de gebruikers van het bevruchtingsstation. Een handicap voor List blijft de vroege sluitingsdatum van het station (20 juli). Daardoor hebben alleen vroege telers het genot van deze prestatie. In de voorbije vijftig jaren werden 39.628 koninginnen opgesteld en 30.004 koninginnen konden gepaard worden afgeleverd. Bron: *Deutsches Bienen Journal* 1998(4).

De begeerlijke donkere bij

Selectie en teelt als middelen om tot betere bijen te komen, vragen een lange adem. Broeder Adam werkte een leven lang aan zijn Buckfastbij en met de Carnica is men ook al een halve eeuw bezig. Minder bekend is het dat er ook al lange tijd gewerkt wordt aan selectie en teelt van de zwarte bij. Een van deze werkers is een imker met de poëtische naam Michael Mac Giolla Coda. Hij heeft zijn paringsstation in de Galtee mountains in Ierland, waar hij al zo'n veertig jaar bezig is met selectie en teelt van de zwarte bij. In een beschrijving van de resultaten komt men dezelfde lyrische bewoordingen tegen die ook door Carnica- en Buckfastfans gebruikt worden als ze over hun grote liefde spreken. Iedereen die deze bijenstand bezoekt is onder de indruk. Men heeft geen enkele vorm van beschermende kleding nodig. De bijen produceren veel honing. Ze bieden weerstand aan elke ziekte en zijn perfect aangepast aan het koude en natte klimaat

met zijn korte drachtseizoenen. Het zijn krachtige vliegers met een lange levensduur. Imkers die met deze bijen gaan imkeren zijn daarover zeer enthousiast en proberen de hele omgeving hiervan te voorzien zodat men op eigen stand een raszuivere lijn van deze bijen in stand kan houden. Momenteel wordt er ook gebruik gemaakt van kunstmatige inseminatie en DNA-onderzoek om de raszuiverheid vast te stellen en te behouden. Helaas geeft het artikel geen adressen zodat een bezoek aan deze imker tijdens een vakantie in Ierland enig speurwerk vereist. Het artikel eindigt met waarderende woorden voor elke imker die er hard aan werkt om zachte, productieve en gezonde bijen te kweken van welke kleur, ras of lijn dan ook. Door dit te doen levert men een waardevolle bijdrage aan de imkerij. Bron: *Beekeeping*, mei 1998.

Broedafleggers zijn toekomst van imkerij

Wie in Nederland zegt dat hij imkert volgens de principes van de Aalstermethode wordt een beetje meewarig aangekeken en dan lees je in een buitenlands blad dat broedafleggers de toekomst hebben. Ze werken immers zwermverhinderend. Zou die Aalstermethode dan toch de moeite waard zijn? Verder lezend blijkt dat de redcelmoeren uit de broedaflegger later vervangen worden door koninginnen uit een teeltprogramma en dat de imker zo goede jonge volken beschikbaar krijgt. Het zwermverhinderende effect van de broedaflegger blijkt een bijkomend voordeel te zijn en niet de hoofdzaak. De schrijver doet wegens tijdgebrek zelf niets aan selectie en teelt. In zijn vereniging kan men moerdoppen halen bij een imker die daarvoor teeltvolken beschikbaar heeft. De imker die daarvan gebruikt maakt vult zelf zijn paringskastjes met bijen en krijgt van de teler de nodige doppen. De moeren uit deze teelt worden later in grotere volken ingevoerd. Die broedaflegger is daarvoor dan heel geschikt. Wat zou de Nederlandse bijenteelt erop vooruitgaan als wij een dergelijk systeem ook zouden kennen. Elke vereniging heeft enkele imkers die zorgen voor het teeltmateriaal en iedereen kan daar zijn larfjes halen. Onze Belgische collega's kennen dit systeem al met hun overlarfproject. Volgen wij ook? Dit lijkt me een goed onderwerp voor de najaarsvergadering. Bron: *Schweizerische Bienen-Zeitung* 1998(5).